

19, 21, 24, 26, 29, 57, 85, 93
105, 107, 116, 133, 151,

tär aktion vid ett överfall. Möjligheten att få sådan hjälp av effektiv beskaffenhet må sättas högt eller lågt — det är av denna möjlighet som Sveriges och Skandinavien frihet är beroende. I förhandlingarna måste också anses ligga ett erkännande av att ett krig mot Västern på Rysslands sida är utslutet, ty icke ens den mest förhårdade svenske isolationist kan ha inbillat sig att Norge — och därmed det tilltänkta skandinaviska förbundet — skulle ha deltagit i ett dylikt krig. Förhandlingarna bröt samman trots att en likartad uppfattning om den internationella situationen förelåg. Ty Norge drog av sin insikt om behovet av hjälp slutsatsen att denna hjälp måste förberedas, medan Sveriges representanter av skilda orsaker vägrade att dra samma slutsats. De ville ha hjälp, men blott oförberedd hjälp. Ett huvudskäl för denna ståndpunkt var säkerligen att en anslutning väster ut ansågs öka krigsfaran; den utsikt som fanns att stå utanför ett allmänt krig skulle gå till spillo.

Det var emellertid en bräcklig och egendomlig neutralitetslinje som företeddes vid dessa förhandlingar. Vi skulle formellt och reellt stå neutrala, såde man. Men vad innebar denna reella neutralitet, om vapen från väster begärdes och om annan hjälp vid krig förut-sattes, om det för alla var tydligt att den föreslagna alliansens mål var ett enda — att försvara Skandinavien mot öster? Snarare var det riktigt att beteckna den svenska neutralitetslinjen som formell, men icke reell, medan Norge varken formellt eller reellt ville hålla på neutraliteten.

Med det skandinaviska försöket hade i viss mening den svenska isoleringspolitiken tyckts på väg att vinna Norge och Danmark — men samtidigt hade den visat sin svaghet och sina inre motsägelser. Med Norges beslut till samverkan väster ut har grundvalarna för denna politik fallit samman.